

दानिएलचे पुस्तक - संख्या सत्तर

प्राचीन पट्टिकांपासून आधुनिक जबाबदाऱ्यांपर्यंत: करारप्रवासाचे उलगडणे

Jeff Pippenger

2024-02-03

जेव्हा परमेश्वराने प्राचीन इस्राएलाशी करार केला, तेव्हा त्याने करारसंबंधाचा पाया व प्रतीक म्हणून दोन पट्टिका दिल्या. त्या दोन पट्टिकांनी प्राचीन इस्राएलची ही जबाबदारीही दर्शविली की त्यांनी त्या दोन पट्टिकांची जगासमोर जिवंत साक्ष प्रस्तुत करावी. जेव्हा परमेश्वराने आधुनिक इस्राएलाशी करार केला, तेव्हा त्याने करारसंबंधाचा पाया व प्रतीक म्हणून दोन पट्टिका दिल्या. त्या दोन पट्टिकांनी त्यांची ही जबाबदारीही दर्शविली की त्यांनी सर्व चार पट्टिकांची जगासमोर जिवंत साक्ष प्रस्तुत करावी.

देवाने प्राचीन अक्षरशः इस्राएलाला मिसरी दास्याच्या अक्षरशः गुलामगिरीतून सोडवून, लाल समुद्र ओलांडण्याच्या निराशेमधून त्यांना पार नेल्यानंतर लगेचच त्या दोन पट्ट्या त्यांना देण्यात आल्या. प्राचीन अक्षरशः इस्राएल दास्यात होता तो कालावधी भविष्यवाणीत नेमके चारशे तीस वर्षे असा निर्दिष्ट करण्यात आला होता, आणि त्या दास्यात असताना प्राचीन अक्षरशः इस्राएलाने सातव्या दिवसाच्या शब्बाथाचा विसर पडला, आणि त्याचे पालन करणे बंद केले.

त्या दोन शिलाफलक आध्यात्मिक आधुनिक इस्राएलाला देवाने रोमन कॅथोलिक बंधनाच्या आध्यात्मिक गुलामगिरीतून त्यांची सुटका केल्यानंतर आणि 1844 च्या महान निराशेतून त्यांना आणल्यानंतर लगेच देण्यात आल्या. आध्यात्मिक आधुनिक इस्राएल ज्या काळात बंधनात होता तो कालावधी भविष्यवाणीत स्पष्टपणे एक हजार दोनशे साठ वर्षे असा ओळखून सांगितला गेला होता, आणि त्या बंधनात असताना आध्यात्मिक आधुनिक इस्राएलाने सातव्या दिवसाचा शब्बाथ विसरला आणि त्याचे पालन करणे थांबविले.

ज्या इतिहासकालात देवाने मोशेला प्राचीन इस्राएलकडे नेण्यासाठी त्या दोन पट्ट्या दिल्या, त्याच वेळी त्याचा भाऊ हारून वासराची सुवर्णमूर्ती घडवीत होता. दहा आज्ञांच्या त्या दोन पट्ट्या हे दर्शवितात की देव ईश्यावान देव आहे, आणि त्याची ईश्या विशेषतः मूर्तिपूजेविरुद्ध प्रकट होते; आणि मोशे पर्वतावरून खाली उतरत असता, प्राचीन इस्राएल त्या सुवर्णमूर्तीभोवती नग्न होऊन नाचत होता, जी त्या व्यक्तीने निर्माण केली होती ज्याची देवाचा प्रवक्ता म्हणून निवड झाली होती.

आणि मोशेने परमेश्वराने त्याला ज्या सर्व वचनांसह पाठविले होते ती सर्व वचने, आणि त्याला आज्ञा केलेली सर्व चिन्हे, अहरोनास सांगितली. मग मोशे आणि अहरोन गेले, आणि इस्राएलाच्या संततीतील सर्व वडीलजनांना एकत्र जमविले. आणि परमेश्वराने मोशेशी जे सर्व शब्द बोलले होते ते अहरोनाने सांगितले, आणि लोकांच्या दृष्टीसमोर ती चिन्हे केली. निर्गम ४:२८-३०.

कराराच्या इतिहासकाळात, जेव्हा दोन करारफलक प्रदान करण्यात आले, त्या काळात प्राचीन इस्राएलाला नेतृत्व करणाऱ्या संदेष्ट्याचा भाऊ मत्सराच्या प्रतिमेच्या बंडाचा नेता होता. कराराच्या इतिहासकाळात, जेव्हा दोन करारफलक प्रदान करण्यात आले, त्या काळात आधुनिक इस्राएलाला नेतृत्व करणाऱ्या संदेष्ट्याचा पती 1863 च्या बंडाचा नेता होता; आणि 1863 हे अॅडव्हेंटिझमच्या पहिल्या पिढीला वेदीच्या द्वाराच्या प्रवेशद्वारी स्थापन केलेल्या मत्सराच्या प्रतिमेद्वारे प्रतिनिधित्व केलेले असल्याचे चिन्हांकित करते.

मग तो मला म्हणाला, मनुष्यपुत्रा, आता तुझे डोळे उत्तर दिशेकडे उचल. तेव्हा मी माझे डोळे उत्तर दिशेकडे उचलले; आणि पाहा, वेदीच्या द्वाराजवळ, प्रवेशस्थानी, उत्तरेकडे मत्सराची ही प्रतिमा होती. यहेज्केल ४:५.

“वेदी” हे ख्रिस्ताचे प्रतीक आहे.

“आपण पवित्र आणि सामान्य यांची सरमिसळ करण्याच्या धोक्यात आहोत. देवाकडून आलेला पवित्र अग्नी आपल्या प्रयत्नांत वापरला गेला पाहिजे. खरा वेदी ख्रिस्त आहे; खरा अग्नी पवित्र आत्मा आहे. हीच आमची प्रेरणा आहे. केवळ पवित्र आत्मा एखाद्या मनुष्याचे नेतृत्व व मार्गदर्शन करीत असेल, तेव्हाच तो सुरक्षित सल्लागार असतो. जर आपण देवापासून आणि त्याने निवडलेल्या जनांपासून वळून परक्या वेद्यांकडे चौकशी करण्यास गेलो, तर आपल्या कर्माप्रमाणे आपल्याला उत्तर दिले जाईल.” Selected Messages, book 3, 300.

“द्वार” म्हणजे मंडळी होय.

“नम्र, विश्वास ठेवणाऱ्या आत्म्यासाठी पृथ्वीवरील देवाचे घर हे स्वर्गाचे द्वार आहे. स्तुतीचे गीत, प्रार्थना, ख्रिस्ताच्या प्रतिनिधींनी उच्चारलेले शब्द—ही वरच्या मंडळीसाठी, त्या अधिक उदात्त उपासनेसाठी लोकांना तयार करण्याकरिता देवाने नेमून दिलेली साधने आहेत, ज्या ठिकाणी कोणतीही अशुद्ध गोष्ट प्रवेश करू शकत नाही.” Testimonies, volume 5, 491.

१८६३ मध्ये, लौदीकेयी अॅडव्हेंटिझम हे कायदेशीररीत्या नोंदणीकृत चर्च बनले आणि ते एक चळवळ राहिले नाही. त्या वेळी त्यांनी चर्चच्या इतिहासात “प्रवेश” केला. १८६३ मध्ये, ख्रिस्ताची चर्च अमेरिकेच्या संयुक्त संस्थानांच्या सरकाराशी कायदेशीर संलग्नतेत प्रवेशली. त्याच वर्षी त्यांनी हबक्कूकच्या दोन पवित्र पटांच्या जागी एक बनावट आलेख सादर केला. दुसरा पट तयार होताच, भविष्यवाणीच्या इतिहासाच्या दृष्टीने जे अहरोनाद्वारे प्रतिरूपित होते ते एक बनावट प्रतिमा तयार करीत होते.

दुसरी आज्ञा ही मूर्तिपूजा आणि प्रतिमांच्या उपासनेविरुद्धची सर्वांत स्पष्ट चेतावणी आहे. याच ठिकाणी देव स्वतःचे स्वरूप मत्सरी देव म्हणून प्रकट करतो. तसेच, येथेच तो हे तत्त्व मांडतो की दुष्टांवरील न्याय तो तिसऱ्या आणि चौथ्या पिढीपर्यंत राखून ठेवतो. दहा आज्ञा या ख्रिस्ताच्या स्वभावाचा लिखित प्रतिलेख आहेत.

“ख्रिस्ताचा नकार केल्याबद्दल, आणि त्यानंतर जे परिणाम झाले त्याबद्दल, ते जबाबदार होते. एका राष्ट्राचे पाप आणि एका राष्ट्राचा विनाश हे धार्मिक नेत्यांमुळे झाले.”

“आपल्या काळातही हेच प्रभाव कार्यरत नाहीत काय? प्रभूच्या द्राक्षमळ्यातील शेतकऱ्यांपैकी बरेच जण यहुदी नेत्यांच्या पावलावर पाऊल टाकीत नाहीत काय? धर्मशिक्षक लोकांना देवाच्या वचनातील स्पष्ट मागण्यांपासून दूर वळवीत नाहीत काय? त्यांना देवाच्या नियमशास्त्राच्या आज्ञापालनात शिक्षित करण्याऐवजी, ते त्यांना उल्लंघनात शिक्षित करीत नाहीत काय? अनेक चर्चांच्या व्यासपीठांवरून लोकांना शिकविले जाते की देवाचा नियम त्यांच्यावर बंधनकारक नाही. मानवी परंपरा, विधी व चालीरीती यांना उंच स्थान दिले जाते. देवाने दिलेल्या वरदानांमुळे उत्पन्न होणारा अभिमान व आत्मतुष्टी यांचे पोषण केले जाते, तर देवाच्या मागण्या दुर्लक्षित केल्या जातात.”

“देवाच्या नियमाला बाजूला सारताना, मनुष्य काय करीत आहे हे त्याला ठाऊक नसते. देवाचा नियम हा त्याच्या स्वभावाचे लिखित प्रतिबिंब आहे. तो त्याच्या राज्यातील तत्त्वांना मूर्त स्वरूप देतो. जो या तत्त्वांना स्वीकारण्यास नकार देतो, तो स्वतःला त्या प्रवाहाच्या बाहेर ठेवतो ज्या मार्गाने देवाचे आशीर्वाद वाहतात.” Christ’s Object Lessons, 305.

ख्रिस्ताचा स्वभाव हीच त्याची प्रतिमा आहे, आणि त्यामध्ये तो ईर्ष्यावान देव आहे हेही समाविष्ट आहे. देवाची ईर्ष्या ख्रिस्तामध्ये प्रकट झाली, जेव्हा त्याने दोन वेळा मंदिर शुद्ध केले. मंदिराच्या पहिल्या शुद्धीकरणाने, हे कार्य पाहणाऱ्या शिष्यांना नंतर हे स्मरण करण्यात आले की शास्त्रवचनांनी देवाच्या ईर्ष्याचा उल्लेख केला होता.

यहुद्यांचा पास्का सण जवळ आला होता, आणि येशू यरुशलमास गेला. तेथे मंदिरात बैल, मेंढरे आणि कपोत विकणारे, तसेच पैसे बदलणारे बसलेले, त्याला आढळले. मग त्याने दोऱ्यांचा एक चाबूक करून त्या सर्वांना, तसेच मेंढरे व बैल यांनाही, मंदिरातून हाकलून दिले; आणि पैसे बदलणाऱ्यांचे नाणे ओतून टाकले व त्यांच्या मेजा

उलथून टाकल्या. आणि कपोत विकणाऱ्यांना तो म्हणाला, “या गोष्टी येथून काढून टाका; माझ्या पित्याच्या घराचे व्यापारी घर करू नका.” तेव्हा त्याच्या शिष्यांना हे स्मरण झाले की असे लिहिले आहे, “तुझ्या घराविषयीचा आवेश मला ग्रासून टाकील.” योहान 2:13-17.

पवित्र शास्त्रांत, हिब्रू आणि ग्रीक या दोन्ही भाषांत “zealous” हा शब्द “jealous” ह्याच अर्थानेही वापरला जातो. ते दोन्ही एकाच शब्दाचे रूप आहेत. ख्रिस्ताने मंदिर शुद्ध केले तेव्हा, तो देवाच्या मत्सराचे प्रकटीकरण करीत होता; आणि देवाच्या स्वभावाचा हा गुण दुसऱ्या आज्ञेमध्ये स्पष्टपणे दर्शविला गेला आहे, तसेच तो विशेषतः मूर्तिपूजेविरुद्ध प्रगट होतो. मोशे दोन पट्ट्या घेऊन पर्वतावरून खाली उतरला आणि अहरोनाने काय केले होते व लोक काय करीत होते हे त्याच्या लक्षात आले, तेव्हा त्याने त्या दोन पट्ट्या फोडून टाकल्या. त्या दोन पट्ट्या मत्सराची खरी प्रतिमा होत्या, कारण त्या देव हा मत्सरी देव आहे हे दर्शविणाऱ्या भौतिक प्रतीकात्मक प्रतिकृती होत्या. मोशेने त्या दोन पट्ट्या फोडल्या तेव्हा, तो दुसऱ्या आज्ञेमध्ये दर्शविलेल्याच मत्सराचे प्रकटीकरण करीत होता.

आणि मोशे वळला, व पर्वतावरून खाली उतरला; आणि साक्षीच्या त्या दोन पट्ट्या त्याच्या हातात होत्या; त्या पट्ट्यांवर त्यांच्या दोन्ही बाजूंनी लेखन केलेले होते; एका बाजूस आणि दुसऱ्या बाजूस त्या लिहिलेल्या होत्या. आणि त्या पट्ट्या देवाचे कार्य होत्या, आणि त्यांवरील लेखन हे देवाचे लेखन होते, पट्ट्यांवर कोरलेले. आणि लोकांच्या जयघोषाचा आवाज यहोशवाने ऐकला तेव्हा तो मोशेला म्हणाला, छावणीत युद्धाचा आवाज आहे. तेव्हा तो म्हणाला, तो विजयासाठी जयघोष करणाऱ्यांचा आवाज नाही, आणि पराभूत होऊन आक्रोश करणाऱ्यांचाही आवाज नाही; परंतु गाणे गाणाऱ्यांचा आवाज मी ऐकतो. आणि असे झाले की, तो छावणीच्या जवळ आला तेव्हा त्याने त्या वासराला व नृत्याला पाहिले; आणि मोशेचा क्रोध भडकला, आणि त्याने त्या पट्ट्या आपल्या हातांतून फेकून दिल्या, व पर्वताच्या पायथ्याशी त्या फोडून टाकल्या. निर्गम 32:15-19.

दोन पट्ट्या या देवाच्या स्वभावाचे साक्ष्य होत्या. देवाचा स्वभाव ही ती प्रतिमा आहे जी ख्रिस्ताच्या धार्मिकतेद्वारे मनुष्यामध्ये घडविली जाणार आहे. त्या दोन पट्ट्या मत्सराच्या खरी प्रतिमा आहेत, आणि ज्याच वेळी मत्सराची खरी प्रतिमा प्राचीन इस्राएलाला दिली जात होती, त्याच वेळी अहरोनाने मत्सराची एक बनावट प्रतिमा निर्माण केली होती. ज्यांच्यामध्ये ख्रिस्त घडविला गेला आहे त्यांच्याकडे त्याची प्रतिमा आणि त्याच्या धार्मिकतेचे वस्त्र असते; तरीही अहरोनाच्या उत्सव करणारे लोक नग्न होऊन नाचत होते, कारण ते लाओदिकीयेकर होते. लाओदिकीयेकर “दीन, आणि दयनीय, आणि दरिद्री, आणि आंधळे, आणि नग्न” आहेत.

आणि मोशेने पाहिले की लोक नग्न झाले होते; (कारण हारोनने त्यांच्या शत्रूसमोर त्यांच्या लज्जेसाठी त्यांना नग्न केले होते.) निर्गम 32:25.

१८५६ मध्ये, बनावट चार्ट तयार होण्यापूर्वी सात वर्षे, जेम्स आणि एलेन व्हाइट या दोघांनीही ओळखले की ती चळवळ लाओदिकीया अवस्थेत प्रवेशली होती. १८६३ मध्ये, अॅडव्हेंटिझम आध्यात्मिकदृष्ट्या तितकाच “नग्न” होता, जितका प्राचीन इस्राएल प्रत्यक्षार्थाने “नग्न” होता, जेव्हा ते मत्सराच्या बनावट प्रतिमेभोवती नाचत होते. आरोनने तयार केलेली बनावट वस्तू सुवर्णाची मूर्ती होती, पण ती वासराची प्रतिमा होती, आणि वासरू हे एक पशू आहे. ती पशूची प्रतिमा होती, आणि तसेच पशूसाठीही एक प्रतिमा होती. सुवर्ण वासरू हे पशूची प्रतिमा होते, पण ते त्या देवतांना देखील अर्पण करण्यात आले होते, ज्यांविषयी आरोनने अन्यायाने असे घोषित केले होते की त्यांनी इस्राएलला मिसरच्या दास्यातून सोडविले होते.

आणि त्याने ते त्यांच्या हातून घेतले, आणि कोरण्याच्या हत्याराने त्यास आकार देऊन ओतलेल्या वासराची मूर्ती केली; आणि ते म्हणाले, हे इस्राएला, हेच तुझे देव आहेत, ज्यांनी तुला मिसरदेशातून वर आणले. आणि अहरोनाने ते पाहिले तेव्हा त्याने त्यापुढे एक वेदी बांधली; आणि अहरोनाने घोषणा केली व म्हटले, उद्या परमेश्वरासाठी उत्सव आहे. आणि दुसऱ्या दिवशी ते पहाटे उठले, आणि होमबली अर्पण केले, व शांतीबली आणले; आणि लोक भोजन करण्यास व पिण्यास बसले, आणि क्रीडा करण्यास उठले. निर्गम 32:4-6.

सोन्याचे वासरू हे पशूची प्रतिमा होते; परंतु ते खोट्या देवांना अर्पण केलेले होते, आणि म्हणून ते पशूला दिलेली प्रतिमा (अर्पण) देखील होते. ती प्रतिमा सोन्याची बनविण्यात आली होती, जे बाबेलचे प्रतीक आहे; आणि ती वासरू होती, जे पवित्रस्थानातील सेवेत अर्पणाच्या सर्वांत उच्च प्रकाराचे प्रतीक आहे. ती मिसरच्या देवांना अर्पण करण्यात आली होती. गूढ बाबेल (कारण सर्व भविष्यवाणीतील साक्षी जगाच्या अंताची ओळख करून देतात) ही एका पशूवर स्वार झालेल्या स्त्रीने बनलेली आहे. ज्या पशूवर ती स्त्री स्वार आहे तो संयुक्त राष्ट्रसंघ (दहा राजे) आहे, आणि तो अजगर, नास्तिकता आणि मिसर यांचे प्रतीक आहे. ती स्त्री स्वतः देवाच्या खऱ्या मंडळीची एक बनावट प्रतिकृती आहे. अहरोनाने मिसरच्या देवांना अर्पण केलेले सोन्याचे वासरू हे प्रकटीकरण सतराव्या अध्यायातील त्या मोठ्या वेश्येचे प्रतिरूप होते, जी बाबेल (सोने), पशूवर स्वार (मिसर), आणि एक बनावट मंडळी (वासरू) आहे.

त्याच वेळी अहरोनाने एक वेदी बांधली, जी, जसे आत्ताच स्पष्ट केले, ख्रिस्ताचे, त्या खऱ्या वेदीचे, प्रतिनिधित्व करते. त्यानंतर त्याने उपासनेची एक बनावट व्यवस्था प्रस्थापित केली, कारण त्याने दुसऱ्या दिवशी परमेश्वराकरिता एक सण जाहीर केला. अहरोनाचे सुवर्ण वासरू हे पशूचे “प्रतिमारूप” आणि त्याला “अर्पित” असे होते, आणि ते एका बनावट ख्रिस्ताच्या “समोर” उभे करण्यात आले, आणि त्याच्या खोट्या उपासना-व्यवस्थेचा उत्सव साजरा करण्यासाठी एक दिवस वेगळा ठेवण्यात आला.

संयुक्त राज्ये ही अशी सत्ता आहे जी पशूची प्रतिमा उभारते आणि नंतर जगाला तिच्या उदाहरणाचे अनुसरण करण्यास बाध्य करते. संयुक्त राज्यांकडे त्या उपासनेच्या व्यवस्थेला जगावर लादण्याचे सामर्थ्य आहे, आणि ते तसे पशूच्या दृष्टीसमोर, म्हणजे त्याच्या “समोर,” करते.

आणि मी पृथ्वीमधून वर येणारा दुसरा एक पशू पाहिला; त्याला कोकराप्रमाणे दोन शिंगे होती, आणि तो अजगरासारखा बोलत होता. आणि तो पहिल्या पशूची सर्व सत्ता त्याच्या समक्ष चालवितो, आणि पृथ्वीला व तिच्यावर राहणाऱ्यांना त्या पहिल्या पशूची उपासना करावयास लावतो, ज्याची प्राणघातक जखम बरी झाली होती. प्रकटीकरण 13:11, 12.

पापाचा मनुष्य, जो पोपसत्ता आहे, तो प्रकटीकरण तेराव्या अध्यायातील समुद्रातील पशू आहे. जेव्हा संयुक्त संस्थाने लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्याच्या वेळी अजगराप्रमाणे बोलते, तेव्हा ती मग जगाला तिच्या “समोर” पशूची प्रतिमा उभी करण्यास भाग पाडू लागते. संयुक्त संस्थानांच्या (पृथ्वीतील पशूच्या) समोर असलेला पशू म्हणजे पोपसत्ता (समुद्रातील पशू) होय. पोपसत्ता ही बनावट ख्रिस्त आहे, आणि हारूनाने आपली सुवर्णप्रतिमा एका बनावट ख्रिस्ताच्या समोर उभी केली होती, कारण ख्रिस्त हा खरा वेदी आहे. त्यानंतर हारूनाने दुसऱ्या दिवशी होऊ घातलेल्या सणदिवसाच्या घोषणेद्वारे दर्शविल्याप्रमाणे उपासनेची एक खोटी व्यवस्था प्रस्थापित केली. संयुक्त संस्थानेही उपासनेची एक खोटी व्यवस्था लादते, आणि तीही उपासनेच्या एका बनावट दिवसाशी संबंधित आहे.

जेव्हा मोशे पर्वतावरून खाली उतरला, तेव्हा वाद हा मत्सराच्या खऱ्या आणि खोट्या प्रतिमेमध्ये होता—ख्रिस्ताची प्रतिमा किंवा सैतानाची प्रतिमा. त्या बनावटपणामध्ये एक बनावट ख्रिस्त (वेदी), एक बनावट अनुभव (लाओदिकीय), आणि उपासनेचा एक बनावट दिवस (“उद्या परमेश्वराचा सण आहे”) यांचा समावेश होता. सोन्याच्या वासराच्या बंडाने लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्याच्या बंडाचे प्रतिनिधित्व केले, परंतु ते 1863 मधील लाओदिकीय अॅडव्हेंटवादाच्या बंडाचेही प्रतिनिधित्व करते.

१८६३ मध्ये, हबक्कूकच्या दोन पट्ट्यांवर दर्शविल्याप्रमाणे मिलरच्या स्वप्नातील रत्नांना झाकून टाकण्यासाठी एक बनावट पट्टी आणण्यात आली. त्या दोन पट्ट्यांचे प्रतिरूप मोशेला पर्वतावर प्राप्त झालेल्या दोन पट्ट्यांनी दर्शविले होते. १८६३ मध्ये, संयुक्त संस्थानांच्या सरकारशी एक कायदेशीर संबंध प्रस्थापित करण्यात आला; अशा रीतीने मिलरार्ईट चळवळीचा अंत झाला आणि लाओदिकेयन चळवळीस सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट चर्च म्हणून कायदेशीर नोंदणी मिळाली. त्या संबंधाचे प्रतिनिधित्व अहरोनाच्या पशूच्या प्रतिमेने करण्यात आले होते, जी भविष्यवाणीनुसार चर्च आणि राज्य यांच्या संयोग म्हणून परिभाषित केली जाते; अशा प्रकारे १८६३ मध्ये मिलरार्ईटांनी चर्च-राज्य संबंध प्रस्थापित केल्याचे प्रतिरूप ते ठरते, आणि लवकरच येऊ घातलेल्या रविवार कायद्याच्या वेळी संयुक्त संस्थानांचेही

प्रतिरूप ठरते.

अहारोनाचे नग्न नाचणारे मूर्ख, लाओदिकेयाच्या बनावट अनुभवाचे प्रतिनिधित्व करणारे, हे 1856 मध्ये मिलराइट चळवळ जशी झाली होती तितकेच होते. अहारोनाच्या नाचणाऱ्या मूर्खांनी दर्शविलेला आध्यात्मिक अनुभव मोशेच्या अनुभवाच्या विरुद्ध ठेवण्यात आला होता; मोशे मूर्तिपूजेविरुद्ध देवाच्या स्वभावातील मत्सर प्रकट करीत होता. भविष्यवाणीत “नृत्य” हे फसवणुकीचे प्रतीक आहे, आणि अहारोनाचे नाचणारे मूर्ख हे त्या फसवणुकीचेही प्रतिनिधित्व करीत होते, जी संयुक्त संस्थाने जगाला नबुखदनेस्सरच्या वाद्यवृंदाच्या तालावर “नाचण्यास” भाग पाडते तेव्हा, तर सोरची वेश्या आपली गीते गात असते.

१८६३ साली, लाओदिकीयन मिलराइट चळवळीचे रूपांतर कायदेशीररीत्या नोंदणीकृत लाओदिकीयन सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट मंडळीत झाले. पूर्वीच्या लेखांत ओळखून दाखविल्याप्रमाणे, १८६३ मध्ये यरीहो पुन्हा बांधले गेले, कारण यरीहो हे लाओदिकीयाच्या समृद्धीचे प्रतीक आहे आणि ते यरुशलेम शहराची बनावट प्रतिकृती म्हणून कार्य करते. १८६३ मध्ये, एका बनावट भविष्यवाणीविषयक चार्टचा परिचय हा अहरोन, सोन्याचे वासरू आणि नाचणारे मूर्ख यांच्या इतिहासाची पुनरावृत्ती दर्शवित होता. लाल समुद्रातील सुटकेचा इतिहास सिस्टर व्हाईट यांनी आरंभीच्या अॅडव्हेंटिझमचा इतिहास स्पष्ट करण्यासाठी वारंवार उपयोगात आणला आहे, आणि हा अनुप्रयोग मत्सराच्या प्रतिमेवरील वादातील मोशे आणि अहरोन यांच्या इतिहासाशी पूर्णपणे सुसंगत आहे.

१८६३ मध्ये, लाओदिकीया अॅडव्हेंटिझमची पहिली पिढी अशी सुरू झाली की वेदीसमोर (ख्रिस्तासमोर) असलेल्या द्वारात (मंडळीत) मत्सराची प्रतिमा स्थापित करण्यात आली. त्यानंतर ती पहिली पिढी घृणास्पद गोष्टींच्या वाढत्या इतिहासात “प्रवेश” करू लागली.

मग त्याने मला म्हटले, हे मनुष्यपुत्रा, आता उत्तरेकडे आपले डोळे वर कर. तेव्हा मी उत्तरेकडे आपले डोळे वर केले; आणि पाहा, वेदीच्या फाटकाजवळ, प्रवेशद्वारात, हे मत्सर उत्पन्न करणारे प्रतिरूप उत्तरेकडे होते. यहेज्केल 8:5.

आपण या विचारांचा पुढील लेखात पुढे विचार करू.

“या भयप्रद आणि गंभीर काळात आपली अवस्था काय आहे? हाय, मंडळीत किती अभिमान प्रबळ झाला आहे, किती ढोंगीपणा, किती फसवणूक, वस्त्रप्रावरणांविषयी किती आसक्ती, क्षुद्र हलकेपणा आणि करमणुकीचे किती प्रेम, किती श्रेष्ठत्वलालसा! या सर्व पापांनी मनावर असा अंधकार पसरविला आहे की, अनंतकालीन गोष्टी ओळखल्या गेल्या नाहीत. आपण पवित्र शास्त्रांचा शोध घेऊ नये काय, म्हणजे या जगाच्या इतिहासात आपण कोठे आहोत हे आपल्याला कळावे? या काळात आपल्या करिता जे कार्य सिद्ध केले जात आहे, आणि हे प्रायश्चित्ताचे कार्य चालू असताना आपण पापी म्हणून कोणते स्थान धारण केले पाहिजे, याविषयी आपण सुज्ञ होऊ नये काय? जर आपल्या आत्म्यांच्या तारणाविषयी आपल्याला किंचितही काळजी असेल, तर आपण निश्चयपूर्वक बदल केला पाहिजे. आपण खऱ्या पश्चात्तापाने प्रभूचा शोध घेतला पाहिजे; आपण अंतःकरणाच्या गहिरेपणातील खेदाने आपल्या पापांची कबुली दिली पाहिजे, म्हणजे ती पुसून टाकली जातील.”

“आपण यापुढे त्या मोहिनी घातलेल्या भूमीवर राहू नये. आपण आपल्या परीक्षाकाळाच्या समाप्तीच्या अगदी जवळ वेगाने पोहोचत आहोत. प्रत्येक आत्म्याने विचारावे, मी देवासमोर कसा उभा आहे? ख्रिस्ताच्या ओठांवर आपली नावे किती लवकर येतील, आणि आपली प्रकरणे अंतिमरीत्या ठरविली जातील, हे आपल्याला ठाऊक नाही. अरे, अरे, ते निर्णय काय असतील! आपण नीतिमानांमध्ये गणले जाऊ काय, की आपण दुष्टांमध्ये मोजले जाऊ?”

“मंडळी उठो, आणि देवासमोर आपल्या पाठीमागे फिरण्याच्या पापांचा पश्चात्ताप करो. राखणदार जागे होवोत, आणि रणशिंगाचा स्पष्ट नाद करो. हा एक निश्चित इशारा आहे, जो आम्हांस जाहीर करावयाचा आहे. देव आपल्या सेवकांना आज्ञा करतो, ‘मोठ्याने आक्रोश कर, थांबू नकोस; आपला आवाज रणशिंगासारखा उंच कर,

आणि माझ्या लोकांना त्यांचा अपराध, आणि याकोबाच्या घराण्याला त्यांची पापे दाखवून दे' (Isaiah 58:1). लोकांचे लक्ष वेधले गेले पाहिजे; हे साध्य झाले नाही, तर सर्व प्रयत्न व्यर्थ आहेत; जरी स्वर्गातून एखादा देवदूत उतरून येऊन त्यांच्याशी बोलला, तरी त्याची वचने त्यांना त्याने मृत्यूच्या थंड कानाशी बोलल्यापेक्षा अधिक हितावह ठरणार नाहीत."

"मंडळीने कृतीस प्रवृत्त झाले पाहिजे. ती मार्ग सिद्ध करेपर्यंत देवाचा आत्मा कधीही येणार नाही. अंतःकरणाचा गंभीर शोध झाला पाहिजे. एकचित्ताने, चिकाटीने प्रार्थना झाली पाहिजे, आणि विश्वासाने देवाच्या वचनांवरील दावे केले पाहिजेत. प्राचीन काळाप्रमाणे शरीरावर गोणपाट धारण करणे नव्हे, तर आत्म्याचे गहिरे दीनत्व झाले पाहिजे. आत्मसंतोष आणि आत्मोन्नती यांसाठी आपल्याजवळ किंचितही कारण नाही. आपण देवाच्या पराक्रमी हाताखाली स्वतःला नम्र केले पाहिजे. तो खऱ्या शोधकांना धीर देण्यासाठी व आशीर्वाद देण्यासाठी प्रगट होईल."

Selected Messages, book 1, 125, 126.